



Arrest

nr. 127 921 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2011 dient de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt bij beslissing van 18 augustus 2010 ontvankelijk verklaard. Op 31 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de aanvraag ongegrond. De gemachtigde treft op diezelfde datum jegens de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze weigeringsbeslissing en het bevel dient de verzoekster een beroep in

bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 112 391.

Op 24 december 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 13 februari 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Op 13 februari 2013 treft de gemachtigde aan jegens de verzoekster tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies (oud)). De verzoekster dient bij de Raad een beroep in tegen enerzijds de beslissing van 13 februari 2013 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing van diezelfde datum houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 122 435. Tegen de beslissing van 13 februari 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 21 februari 2013, wordt geen beroep ingediend.

Op 27 februari 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde beslist op 7 oktober 2013 om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd op 14 oktober 2013 aan de verzoekster ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2012 werd ingediend door :

T(...), I(...)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Aan betrokkene werd op 13.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, haar betekend op 21.02.2013. Hierdoor wordt zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (haar integratie, schoolgaande kinderen, haar gestelde trauma door wat ze heeft meegemaakt in Servië) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. We merken bovendien op dat ze niet aantoonbaar is dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op een onmenselijke of een vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM. Ze beroept zich ook op art. 8 EVRM maar ze toont niet aan dat ze onder de bescherming van dit artikel valt.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen in de onderhavige procedure.

De procedure wordt dienvolgens verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn. Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

In casu wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekster op 13 februari 2013 een inreisverbod voor de duur van drie jaren werd opgelegd. Dit inreisverbod werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 21 februari 2013. Uit de gegevens die de Raad bekend zijn, blijkt dat de verzoekster tegen deze beslissing houdende inreisverbod geen beroep indiende.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Nu artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt en nu artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de voormelde wet kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het jegens de verzoekster getroffen inreisverbod *d.d.* 13 februari 2013 in werking op 21 februari 2013, datum van betekening ervan. De verzoekster diende binnen de ter zake geldende beroepstermijn geen beroep in en er zijn de Raad geen gegevens bekend die erop zouden wijzen dat het inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn ingetrokken of opgeheven. Dienvolgens is het inreisverbod definitief.

Het blijkt dan ook dat de verzoekster op het ogenblik dat zij het onderhavige beroep indiende onder de gelding viel van een inreisverbod van drie jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

Nu de gelding van het aan de verzoekster betekende inreisverbod van drie jaren verhindert dat aan de verzoekster een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegekend, rijst de vraag naar het nuttig effect een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing er in de hierboven besproken omstandigheden enkel toe kan leiden dat de verweerder de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaart vermits deze aanvraag onverenigbaar is met het vigerende inreisverbod. In het verzoekschrift heeft de verzoekster haar belang bij het beroep niet nader toegelicht.

Ter terechtzitting werd de hierboven besproken kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoekster repliceert dat de ambtshalve opmerking van de Raad terecht is en verklaart geen verdere opmerkingen te hebben. De advocaat van de verwerende partij wijst er op dat het inreisverbod inmiddels definitief is.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat de verzoekster, hoewel haar belang op relevante gronden in vraag werd gesteld, geen nadere toelichting verschaft en geen actualisatie geeft van haar belang bij de onderhavige vordering.

Gelet op de hoger besproken onmogelijkheid om tijdens de geldingsduur van het inreisverbod een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet toe te kennen waardoor ook na een gebeurlijke vernietiging de kwestieuze aanvraag opnieuw onontvankelijk moet worden verklaard en gelet op het gebrek aan enige verduidelijking door de verzoekster omtrent haar concreet belang, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing haar tot nut kan strekken.

Het beroep is bijgevolg niet onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE